

↳ Horváth László Imre

A harminc zsoldos

Ezek harmincan úgy tartoznak a háborúhoz, mint a vas vagy a kő vagy a csontok.

A többiek ritkán jöttek rá, kivel van dolguk. Valamelyik fáraó sziklába falaztatta őket, de néhány hónap múlva a numida lovasokat követték a sivatagban, elvágták a hátramaradt sebesültek torkát, kifosztották a hullákat. A frankok királya Aachen várudvarán egymás mellett harminc máglyát égetett el velük együtt. Később ugyanazon király seregével együtt gyújtogatták a szászok falvait, halálra kínozták az utak mentén a megtérni nem hajlandó pogányokat. Egy gárdatiszt kikötöztette őket a senki földjére közvetlen tüzéségi támadás előtt, kis idővel később egy nagyobb partizáncsapat tagjaként ők hajtották végre rajta és elfogott társain a népbíróság ítéletét.

Holott a sátán ivadékai voltak bizonytalán, avagy ők sem tudták, milyen átok tartotta meg romlatlanul a húst rajtuk, ha volt húsuk egyáltalán. Az első városok idején születtek, kezdetben talán vadászok voltak. Több száz évbe telt, amire beleőrültek halhatatlanságukba. Közöttük egy orvos, valamelyik elfelejtett isten papja. Nincs olyan nyelv, amit ne ismerne legalább egyikük, vagyis mindannyian, mert egy tudattá váltak harmincan, az ilyen különbség nem számít. Az orvos mesterségét csak kínzásra használja, közülük senkit nem kell gyógyítani, akár ha kivétel nélkül mind el is hullottak egy ütközetben, másnap-harmadnap vagy egy hét múlva harmincan ülnek a tábornok körül.

Háborún kívül nem láttak más világot. Minden seregben megtalálták a számításukat, zsoldosok voltak, mégse vitakoztak pénz miatt, nem emelték fel a szavukat semmiért és semmi ellen (az egyedüliek az akhájok között, akiknek tíz év alatt soha nem fordult meg a fejében, hogy feladják Trója ostromát). Zömmel a csatater dőgevőinek munkáját végezték. Ha közelharcot kellett viselniük, amire ritkán került sor, mindig derekasan megállták a helyüket. Pontosan tudták, mekkora tévedésben vannak a katonának öltözött férfiak a harccal kapcsolatban, a fegyveres összecsapás a háború jelentéktelen része, a kardot nem hősi párbajokra, hanem mészárlásra használják, ritka az olyan halott, akinek nem a hátán van a seb, melyen a lelke kiszállt. A parancsnokoknak szüksége volt a fajtájukra, hiába mutattak megvetést vagy undort. Kevés tábornok ismerte úgy a seregét, hogy ez a harminc kísértet feltűnt volna neki.

Egy írástudó krétával felírta latinul a keresztre feszített férfi nevét, hozzá a királyi címet. A százados intett, egyikük kezébe fogta, felmászott a létrán, a haldokló feje fölé szegezte a táblát. Mind a harmincan ott voltak, bár csak hetükre lett volna szükség aznap, valami kíváncsiság odavonzotta a többi is. Ezernyi embert feszítettek már meg, a világ később keletinek mondott felén ez a kivégzés volt a leginkább elterjedt. A tömeg a táblát látva felhördült. Egy magas rangú tiszt érkezett, megparancsolta,

hogy ecetes vízbe mártott rongyot nyújtsanak fel a fogolynak, hiszen szomjazik. Maga a százados végezte el a feladatot, ők értetlenül álltak. Teltek az órák, a római katonák unalmukban kockáztak, a harminc kísértet, a segítő alakulat a keresztek körül ült, rongyos ruhában, kezük ügyében korbács, lándzsa, kés. Vihar kerekedett, és a római katonák, miután egyikük átütötte dárdáját annak a fogolynak a testén, aki feje fölé a táblát szögezték, elmenekültek a tömeggel együtt. Ők a hegyen maradtak, a taglóval eltörték a két másik keresztre feszített fogoly lábszárcsontját, a hangos reccsenések után azok nyögve fuldokoltak, majd elhallgattak. Sötétség telepedett a világra, a városra orkán zúdult, a hatalmas templom épületébe villámok sora csapódott be, beomlasztva a tetejét. Ők kiegyenesedve várták, hogy talán mindennek vége lesz.

A nevüket régen elfelejtették, rövid morgásaik egy-egy hangsúlyával különböztették meg egymást, ha ritkán még szükség volt beszédre a csoporton belül, a kívülálló, akik kevés kivétellel úgy száguldottak születés és halál között a harminc zsoldos körül, óriás örvényben, mint az esőcseppek, ezek az élők soha nem kérdezték egyikük nevét sem. Aki összezúzza a csontot, lenyírja a holtak haját, feldarabolja a lovakat, tüzet dob a házak tetéjére, kiirtja a vetést, a falvak népéből kiválasztja, kit ölnek meg, kit hurcolnak el, annak nem kell név. Nem csatlakoztak egyetlen néphez sem, de minden seregben szívesen látják az idegeneket, ők csak jártak seregről seregre, ahogy az idő megkövetelte, és az évszakok váltották egymást, vagy a hadiszerecske változott. Nézték a tábornokot. Ezen kívül nem gyűjtöttek más vagyont, a zsákmány, amiből hegyeket emelhetek volna az idők során, minduntalan eltűnt, ahogy saját haláluk is mindig megtréfálta őket, lemondtak róla, amit lehetett, megzabáltak, majd kiűrtették magukból, erőszakkal végezték el a nőkkel soha nem fogyó állatias szükségletüket. Számtalanszor éheztek, szomjaztak, fagyoskodtak, de a hadibetegségek elkerülték őket, mint akikkel nincsen dolguk.

Kitört a vihar, úgy tűnt, végre valamelyik istenség megelégette a kóborlásukat, ezt a gonosz tréfát, és elemészti őket. De a sötétség elmúltával a harminc torz alak levonult a sziklás dombtetőről, egy Szamáriába induló büntetőezred nyomába szegődött, azután még keletebbre vándorolt. Gyaloglásuk alól nem fogyott ki a föld, egy ló sem tűrt meg közülük senkit a hátán, a vizeken nem kelhettek át, csak hogyha vitték őket. Még ha két évezreddel később fényárba borult is a világ egyik fele, mindig marad hely számukra a másikon. A fényt magába olvasztja a hatalmas villanások sorozata, de a harcok még sokáig tartanak. Amíg ők el nem pusztítják az utolsó embereket, mikor hosszas keresés után végre rájuk lelnek. Végül harmincan maradnak a végtelen, hamuszínű téiben.